

[Finansministeren]

For så vidt angår den statslige sektor varetager ministeriernes departementer generelt administrative og sagsbehandlende opgaver. Ifølge finansloven for 1993 er der beskæftiget ca. 5.500 personer i ministeriernes departementer.

For så vidt angår det amts- og primærkommunale område er ca. 50.000 personer beskæftiget med administration i bredeste forstand, herunder f.eks. socialrådgivere samt andet personale, som varetager fælleskommunale funktioner.

I Finansstatistik 1992 foretog Finansministeriet en opgørelse af det offentlige personaleforbrug ud fra samme afgrænsning, som Danmarks Statistik anvender ved opstillingen af de offentlige udgifter i nationalregnskabet. En tilsvarende opgørelse er ikke udarbejdet for 1993.

Denne opstilling er derfor ikke umiddelbart sammenlignelig med de ovenfor nævnte personaletal.

Ifølge opgørelsen i Finansstatistik 1992 var der på budgetterne for 1992 tale om 657.970 fuldtidsbeskæftigede i den samlede offentlige sektor, herunder personalet i kvasi-offentlige institutioner samt sociale kasser og fonde (f.eks. arbejdsløshedskasserne).

Heraf vedrørte 39.717 fuldtidsstillinger »Generelle offentlige tjenester«, mens 25.893 fuldtidsansatte var beskæftiget med administrative formål inden for social-, undervisnings- og sundhedsområdet.

Spm. nr. S 944

Til *socialministeren* (4/6 93) af:

Kim Behnke (FP):

»Hvorledes har ministeren opstrammet Arbejdsskadestyrelsens arbejde med hensyn til bedømmelse af invaliditetsgrader?«

Begrundelse

I maj 1992 afgav Socialpædagogernes Landsforbund en rapport »Arbejdsskadestyrelsens arbejde med bedømmelse af skader«.

Rapporten beskrev 1.500 sager og konkluderede, at bedømmelserne var meget uensartede og generelt alt for lave. Rapporten blev forelagt tidligere socialminister Else Winther Andersen. Sagen blev bl.a. omtalt i Århus Stiftstidende den 11. maj 1992.

I et konkret tilfælde, Erik Jensen fra Rude Strand ved Odder, skete der ændring af Arbejdsskadestyrelsens afgørelse 3 gange. Først havde Arbejdsskadestyrelsen til brug for en forsikrings sag erklæret skaden efter et trafikuheld som under 5 pct.s invaliditet. Efter en ny lægeundersøgelse og en klage bliver invaliditetsgraden sat op til over 5 pct. En ny klage og en ny undersøgelse får invaliditetsgraden op på 15 pct.

Vil ministeren dels beskrive, hvordan Arbejdsskadestyrelsen har forbedret sit vurderingssystem, og dels forklare, hvordan almindelige mennesker skal have tillid til et system, hvor man er nødt til at købe striber af lægeerklæringer og indlevere striber af klager for at få medhold?

Svar (11/6 93):

Socialministeren (Karen Jespersen):

Indledningsvis kan jeg oplyse, at den tidligere ulykkesforsikringslov opererer med et invaliditetsbegreb, der omfatter både mén og erhvervsevnetab. I modsætning hertil opererer arbejdsskadeforsikringsloven og erstatningsansvarsloven med opdelt mén og erhvervsevnetab.

I begrundelsen for spørgsmålet omtales en konkret sag.

Ved et ulykkestilfælde den 15. april 1963 blev invaliditeten i denne sag vurderet til 65 pct.

Ved en senere ulykke i 1985 fandt Arbejdsskadestyrelsen ikke ved første vurdering, at dette ulykkestilfælde havde medført et mén på 5 pct. eller derover.

Méngraden i denne sag blev senere forhøjet til 15 pct., efter at nye oplysninger var indhentet.

Denne ændrede vurdering er ikke udtryk for en vaklende praksis i styrelsen, men derimod udtryk for, at nye oplysninger kan vise, at der er sket en forværring af tilstanden, der kan tilskrives det omhandlede ulykkestilfælde.

Når styrelsen finder, at der ved en senere behandling af skadesagen kan være behov for indhentelse af fornnyede lægeerklæringer, er det, fordi tilskadekomnes tilstand kan have ændret sig. Det er i tilskadekomnes interesse, at skadefølgerne er optimalt belyst.

Endelig kan det oplyses, at Arbejdsskadestyrelsen løbende vurderer og justerer sin